

II. Lajos serege és a lengyel segédcsapat egyesülésének évfordulóján

A félélévezredes barátság ünneplése

Egy lengyel író gondolatait idézve két egymás mellett önállóan fejlődő, ám ágaival és gyökereivel egymásba kapaszkodó, egymásból is táplálkozó tölgyfához hasonlította a magyar és a lengyel nemzet, évszázadokon átnyúló barátságát Przyborowska Monika, a Lengyel Köztársaság budapesti alkonzulja, azon az érdekosztorozási ünnepségen, amelyet a Mohácsra induló, II. Lajos király által vezetett magyar sereg és a lengyel segédcsoport egyesülésének 483. évfordulója alkalmából rendeztek Ófaluiban, a II. Lajos emlékműnél.

Segesdi János alpolgármester mondott ünnepi beszédet

A megemlékezés, amelyet az Érdi Lengyel-Magyar Kulturális Egyesület, Érd-Óváros Szent Mihály Alapítvány és Érd Város Lengyel Kisebbségi Önkormányzata szervezett Szent Mihály-templomban, a mohácsi csatában elhunytakért, a két nemzetért, Érd városáért megtartott szentmisével kezdődött. Ezt követően a II. Lajos emlékműnél megtartott ünnepi megemlékezés az újonnan felállított emléktábla avatása is volt egyben, hiszen a korábbi, 2007. novemberében állított emléktáblát 2008. szeptemberében ismeretlen tettesek vandál módon megrongálták. A rombolás hírére többen felajánlották a segítségüket (amelyre lapunkban is jelent meg felhívás), többek között a lengyel testvérváros, Lubazowi Lengyel-Magyar Társaság tagjai és helyi civilek is. Így a Mohácsra induló magyar sereg és a lengyel segédszázada 1526. évi egyesülésének emléktáblája végre méltó helyre, II. Lajos emlékműve mellé került, hogy egyszerre emlékeztessen a török ellen vívott csaták magyar és lengyel áldozataira.

- Ma, amikor oly sok a bizonytalanság a világban, és sokan kilátástalannak látják a jövőt, jó érzés lengyel barátainkkal együtt ünnepelni, tudván, hogy a szabadságért már nem kell fegyvert ragadnunk, békében élhetünk. Lengyel barátaink pedig a II. János Pál pápa által

megfogalmazott „Ne féljete!” jó hírt hoztak el, és közös történelmünk során nem egyszer kölcsönösen szükségünk volt erre a bátorításra, egymás vállalására – ilyen gondolatokkal kezdte ünnepi beszédét Segesdi János alpolgármester, majd azzal folytatta, hogy miután 1526-ban a lengyel segédcsapatok megérkeztek, négyszáznolcvan éves barátsággal többekkel lettünk, olyan barátsággal, amit testvérré tett magyar és lengyel

városokat, írókat, művészeket, kultúrát. A két nemzet szoros együttműködése így nem csak a múltban volt hatásos, hanem a jelen és a jövő problémáinak megoldására is segítséget nyújt – mondta az alpolgármester.

Przyborowska Monika, a Lengyel Köztársaság budapesti alkonzulja kifejezte köszönetét az érdi önkormányzatnak, és azoknak a helyi lengyeleknek és érdi lakosoknak, akik szívükön viselték az emléktábla szállítását, és adományaikkal segítették annak helyreállítását. Mint mondta, az emléktábla sajtóságos és viszontagságos történetével is bizonyítja, olyan érték ez, amely nem elsősorban a politikusoknak, hanem az egymás mellett élő embereknek jelent sokat, és a megemlékezés virágai tulajdonképpen a történelmi egymásra utaltságunk jelképei. Az alkonzul emlékeztetett rá, csaknem fél évezreddel előzőtti történelmi esemény, II. Lajos Mohácsra induló serege és a lengyel segédcsoport egyesülésekor is hitet tettek a lengyel-magyar barátság mellett, ami a későbbiek során, a legsötétebb időkben is kitartott, és fontos szerepet játszott nemzeti önképünk kialakításában. Egy lengyel író gondolatát felidézve, Magyarország és Lengyelország szoros kapcsolatát és barátságát két örök életű, egymás mellett növekvő tölgyfához hasonlította, amelyek – bár önálló életűek – gyökereikkel összekapcsolódnak, és egymásból is táplálkoznak.

A megemlékezésen közreműködött Horváth Regina, Szabó Kristóf és Balog Nela tanulók, akik egy-egy alkalomhoz illő

*Przyborowska Monika, a Lengyel
Köztársaság budapesti alkonzulja*

verset mondtak el. Szigeti Eszter
pedig Varga Zoltán kíséretében
a Hulló csillag, Elvisz a szél
és a Honfoglalás című dalokat
énekelte.

Az ünnepség végén Przyborowska Monika, a Lengyel Köztársaság budapesti alkonzulja, valamint Érd Város Önkormányzata és az 56-os Szövetség, az Érdi Lengyel Kisebbségi Önkormányzat, Érd-Ováras Szent Mihály Alapítvány és az Érdi Lengyel-Magyar Kulturális Egyesület megjelent képviselői megkoszorúzták a Mohácsra induló, II. Lajos király által vezetett magyar sereg és a lengyel segédcsapat egyesülésének emlékére állított márványtáblát. A 483. évforduló alkalmából rendezett ünnepséget a volt II. Lajos iskolában megtartott fogadás zárta. A megemlékezést a Magyarországi Nemzeti és Etnikai Közalapítvány, valamint Érd Megyei Jogú Város önkormányzata támogatta.

Bálint Edit

TE meddig akarsz élni?

...és azt is tudod, hogy meddig fogsz? Mit teszel mind-
ezért, vagy éppen ellene? Élni szeretnél vagy pusztán
a túléléssel is beéred...? Mindezt milyen magyarsá-
geszted? Ha tudnád, hogy jelenlegi egészségi állapotod
néhány év múlva komoly problémákhoz vezethet, vál-
toztatnál mindennapi szokásaidon? A válasz sokunk
számára egyértelmű, de most itt a lehetőség is, hogy
tegyünk érte...

A halál oka...

Hiirtelen kialakuló nehézlégzés, ritmuszavaros erős szívdobogás, vállba és karba sugárzó fájdalom, mind-
ez rohamszerűen. Angina pectoris, szívrominfarktus,
avagy **HIRTELEN HALÁL**, s az innentől számi-
totól 3-5 perc a túlélésre. Kijózanító, kemény
szavak, de igazak. Hazánkban évente 25 ezer
halálozási jegyzőkönyvben a halál oka rovat-
ban a legtöbbször ennyi áll: „keringési rend-
szer betegsége”.

Az ilyen statisztikákat ismerjük, sokszor
látjuk és olvassuk, de nem foglalkozunk
vele. Pedig nem árt tudni, hogy:

egyetlen nyugalmi EKG-vizsgálattal a koszorú-
betegetséget kizárni nem lehet. **Ne előd-
jünk meg egy esetleges negatív eredmén-
nyel!**

-sokan ébrednek hajnalban mellkasi fájdalomra, verej-
tékezve és kifulladásra. Nem véletlen, **sokszor hajnalban**
alakul ki szívfélételenség, szívinfarktus.

-az infarktus megelőzhető. A mégis hirtelen fellépő
panaszok megjelenése után az **első hat óra a leg-
kritikusabb.** Ekkor még egy speciális beavatkozással
megakadályozható, hogy jelentős szívizom-károsodás
alakuljon ki... **később, a szívizom** végérvényes **elhála-
sa** következik be.

Ez csak egyetlen típusa a számtalan leggyakoribb halálozási listát vezető népbetegségnek, amely gyakran ténylegesen érezhető, pontosan értelmezhető tünetek nélkül üti fel fejét az emberi szervezetben. Egyetlen téves, vagy felvállrólott véte diagnózis, egy be nem tartott kezelési terv, vagy túl későn észrevett probléma, kezdetben csak egy szinten tartott betegséget, majd értelmetlen és felesőtlen halált jelenthet.

...korán lépülünk

Ha egy ország lakosságának jelentős része rossz egészségi állapotú, az a gazdaság teljesítményén is megmutatkozik. Érthető, hiszen a krónikus beteg munkaerőt többet kényszerül táppénzre, rosszabbul, s kevesebbet tud teljesíteni, és sokkal többet költ gyógyszerekre, mint egyéb fogyasztási cikkekre.

Tény, hogy a fejlett gazdaságilag rendelkező országokban lényegesen több egészséges ember él. Minél gazdagabb egy ország, kiadásainak annál nagyobb részét tudja egészségügyre, s azon belül is megelőzésre fordítani. Ebből a nemzetközi gyakorlatból hazánk fog ki leginkább. Jóval többet költünk egészségügyre, mint azt gazdasági fejlettségünk megengedné. Mégis nálunk, **egyre magasabb a középkorú, gazdaságilag aktív munkavállalók halálozási aránya**, amely a nyugdíjkorhatár kitolásával sajnos folyamatosan növekedni fog.

Továbbá tény, hogy...

-a hatvan év felettiek életének **utolsó tíz esztendeje**, rendszeres orvosi ellátással, s **mindennapos gyógyszeres**szedéssel telik.

-az elmúlt években, a halálesetek **22 %-ában** derült ki, hogy a betegeket korábban **tevésen diagnosztizálták**, s ennek megfelelően **félrekezeltek**.

-Magyarországon majdnem minden második ember **halálát** szív- és érrendszeri megbetegedés okozza, és a lakosság negyede szenved valamilyen idegrendszeri vagy pszichiátriai betegségben.

Amíg nem késő...

Érdeemes tehát a legutolsók lehetőség perceire, vagy óráira bízunkuk egészességünk, egész életünk? Azt gondoljuk nem. Ennyivel tartozunk önmagunknak és családunknak. Egy új diagnosztikai eljárás, amely manapság már nem csupán a szervezetünk által produkált tünetekből építi fel a diagnózist, hanem magát a betegség okait tárja fel, segít nekünk abban, hogy semmi ne maradjasson titokban.

Így deríthetjük ki, hogy szervezetünkben milyen méltélt elváltozások mentek végbe, melyek jelenlegi állapotunkra is kihatnak, és mely göpontok okozhatnak későbbiekben komolyabb problémákat.

Az idő, a XXI. század embere számára már nem csak a pénz jelent...attól sokkal értékesebbet...rajtunk múlik csupán, hogy kihasználjuk, vagy épp ellene dolgozunk!

A Life Code nem más, mint testünk apró részleteinek átfogó vizsgálata, s jeléseinek dekódolása egy gyors, pontos, és megbízható diagnózis által. Egyetlen óra egy teljes életért... Tedd meg most az első lépést:

www.lifecode.hu

További információ: Life Code Center
Lurdy Ház, Budapest 1097.
Könyves Kálmán krt. 12-14.
Tel.: 06 20 80 80 770, 06 1 215 56 59

Olvastuk

Moszkváról – távol Moszkvától

Egy érdi asszony, Nagyné Goller Ágota furcsa könyvet írt Moszkváról. Furcsát azért, mert ez nem egy várost bemutató útikönyv, inkább amolyan emberek és helyzeteket felvázoló emlékezőssorozat – és furcsát azért is, mert írója teljesen különböző időszakokban járt szemlélődései helyszínén, amely időszakok látnivalói és emberi viselkedésformái alapvetően eltértek egymástól. Ráadásul a szerző is változott közben: alakultak körülményei, módosult a helyzete, és hát – bár holgyek esetében ilyesmi nem illik felmelegetni – változott az életke-

Kicsit konkrétabban: az 1960-64, majd 1968-72 közötti időszakot töltötte az akkori szovjet fővárosban, ezt egészítette ki 1974-ban, 1979-ben és 1990-ben egy-egy rövidebb utazás. Sorolja a képeket a szerző; az első moszkvai kép talán a Szivcevv-Vrazseki egy csendes, hóval belepert városi mellékutca ábrázolása lehetne, amelyet 1960 egyik februári délelőttjén láthatott a huszonéves, friss diplomás külügyes-feleség – csakhogy addigra már egy régebbi kép ott lapult a fiatalasszony emlékezetében: az orosz katonák magyarországi bejövételének látványa. Ez a kettős, vagy még többretegű látásmód vonul végig a köteten: a szinte hangulatoss-puhán hulló orosz hó és a riasztóan fogyatékos élelíniszterbolti kínálat, vagy az irodalmi emlékekkel dúsan övezett Arbat, és a Dzerzsinszkij tér 11., ahol a KGB, korábban a Cseka hírhedt központja működött. Így viszi el a szerző az olvasót bevasárlásaira, tömegközlekedési kalandjaira, legérdekesebbek azonban az „emberrajzok”. Az „egyszerű szovjet” emberek például, akik közül a mindenkori diktatúrákra jellemzően igen sokat használt besúgásra az aktuális hatalom. Vagy néhány grúz és lett ismerős, akik szívesen beszéltek a szovjet uralom rémtetteiről. Nem hiányoznak a magyarok sem: a kinn dolgozó diplomaták, külkereskedők sajátos ügyleteikkel, életmódjukkal, az állandó megfigyeltség érzésével.

A szerző felteszi azt a kérdést is: hogyan is nézett ki „belülől” a nálunk kötelezően felmagasztalt szovjet kultúra és művészet? Válasza ebben az esetben is korrekt: a diktatúra szélesen felemelt és ejtett alkotókat – Sosztakovicsot, Hacsaturjánt, Prokofjevét említi példaként – ám nem felejt el hozzáfűzni: azokat a műveket, amelyek a tehetség és az emberi tisztesség őrzői maradtak, méltó helyre tette az utókor.

(N. Goller Ágota: Moszkváról – távol Moszkvától ((Nyolc év az Arbaton)). Magánkiadás, Debrecen, 2009.) **BN**

